

DREPTĂȚEA

Apare în fie-care zi de lucru la amiazi.

Prețul 10 fl. pe an (pentru străinătate 37 frci). —
Numeri singuratici 5 cr. — Taxa de inserțiuni:
1 cm. □ 1 cr., plus 30 cr. timbru. — Toate abo-
namentele și taxele se plătesc în Timișoara.

Redactor responsabil: **Adrian P. Descanu.**

Redacțiunea și Administrațiunea: Timișoara,
cetate, strada Zápolya (Temesvár, Festung,
Zápolyagasse), Nr. 41.
Telefon (linia de stat Viena, Budapesta, Arad) Nr. 4

Răsboiu vamal-literar.

Un ciudat răsboiu acesta. Ungaria a declarat în toată forma răsboiul vamal tuturor productelor literare, ce în limba românească se tipăresc dincolo de Carpați. Nici o carte românească, nici o foaiă n'o se mai poată trece granița Ungariei. Față de aceasta stare de lucruri ce face guvernul României? Nimic. Ori-ce gazetă, ori-ce carte ungurească are liberă trecere în regatul român. Calul Troian intră în toată voia în inima țerei și insultă și atacă ospitala țeară a românilor con amore. Ei bine, s'a mai vădut asemenea răsboiu? E frică, e slăbiciune, sau sunt amândouă la mijloc, ca nici un guvern român se nu iee măsuri coercitive se nu aplice represalii față de vrășmașul temerar?

De câte-ori în convorbiri particulare cu cei din țeară ni-s'a spus, că *dacă statul ungar ar fi independent și n'ar ave la spate ajutoriul Austriei, România ar isprăvi cu el în scurtă vreme!* Ei bine, Ungaria singură, fără ajutoriul Austriei, ba am pute dice fără consimțământul ei, face ne mai pomenitele șicane cu prohibițiunea productelor literare, și cu toate acestea ce vedem? Nici conservativii și nici liberalii n'au curagiul de a dice un puternic *veto* măsurilor despotice, cari iau în bătaie de joc ori-ce convențiune europeană, ori-ce respect față de libertatea și pretențiunea culturii moderne.

Guvernul maghiar a mers așa de departe cu asiaticile sale porniri, în cât nici chiar ministrului de externe al României nu i-a dat voie se cetiască pe pământ ungar gazeia franceză a fratelui său. Mai astă vară, când dl Alexandru Lahovary a petrecut la Mehadia, n'a putut primi »L'Independance roumaine«. A trebuit se reclame prin legațiunea română din Budapesta la ministrul de interne maghiar, care la rândul său s'a înțeles cu ministrul de comunicațiune, și numai așa în mod grațios, ca o excepțiune extraordinară, s'a dat voie, ca singurul

exemplar adresat dlui ministru Lahovary se poată fi înmanuat adresatului.

În același timp au fost șicane și unele persoane influente din partidul liberal cu oprirea gazetelor la frontărie. Aceastia țipau și injurau și pe guvernul din Ungaria, care oprește gazetele, și pe cel din România, care nu apără drepturile țerei. Un bărbat distins din partidul liberal m'a asigurat, că sub liberali nu s'ar pute suferi una ca asta. Acest bărbat acum, ajuns partidul la putere, ocupă una din cele mai înalte funcțiuni de stat, stă în intim prieteșug cu dl Sturdza; suntem curioși și nerăbdători a vedea în cât e mai puternic guvernul liberal în ceea ce eră slab cel conservator?

Ce simplu s'ar pute termina acest conflict odios, care insultă prestigiul țării românești! Cine nu știe cum foile jidano-maghiare d. e. »Pester Lloyd« țipă ca din gura șarpelui când un creștin țutură numai de urechi pe un pui de ovreu. Se cerce guvernul României a oprî la granița toate foile din Ungaria cari injură țeara românească (toate injură), și apoi se vedeți »Wai geschrien« pe toate tonurile și în toate țările. Nu e vorbă, mai mult de cât câte-va sute de exemplare din gazetele jidano-maghiare nu intră în România, dar' opreliștea pusă pe dinsele ar ave de efect, că întreaga lume civilizată ar luă cunoștință de aceasta anomalie și s'ar convinge că răsboiul vamal, unic în felul său, nu România l'a provocat. A țipă nu știe nime ca jidovul, și când țipă el, se aude departe, căci țipă tare, țipă mereu și țipă în toată lumea.

Se cerce odată dl Sturdza. »Es kost' nur eine Probe«.

Dinte pentru dinte! (gev.)

Politică de pe catedră.

Clușiu, 9 Decembre.

Șovinismul brutal, ce dominează pe cei de la putere, a infectat astăzi și straturile cele mai calme ale societății maghiare, și noi bietii români suntem siliți a le ascultă insultele până și în palatele muzelor, unde ne-am refugiat cu dragă inimă, pentru

ca în pace și odihnă se ne luminăm mințile și se ne cultivăm inima. Cu ocări și batjocure ne înveni-nează sufletul, și nu este oară, în care de pe înălțimea catedrei se nu ni-se batjocoriască eroii, trecutul și națiunea întreagă. — Un profesor, care nu s'a sfiit a asemăna legislațiunea din România cu cele mai negre legislațiuni ale Asiei, vine într-una din săptămânile trecute și ne face politică militantă, lovind în partidul național român, batjocorind întreita noastră alianță și ocupându-se mai pe larg cu punctul prim din programul nostru național, cu autonomia Transilvaniei. »Ce va fi de biata Ungariă, când României și vor ave parlamentul propriu la Blășiu și slovacii la T.-St.-Martin? Atunci și jidanilor trebuie se le dăm un parlament, căci astăzi și ei sunt naționalitate!« Aceste sunt cuvintele proprii ale unui savant jurist, care zăpăcit de șovinism, uită ce rostise cu câteva oare înainte, când adecă dicea, că »pentru-ca o grupă de indiviți se se poată numi naționalitate, i-se recere înainte de toate se locuiescă pe un teritoriu compact și se fie în deplina posesiune a conștiinței naționale«. Jidanii însă nu locuiesc pe un teritoriu compact și la ei nici vorbă nu poate fi de conștiință națională, și dacă orbul șovinism totuși a croit naționalitate din ei, aceasta nu are, nu poate se schimbe natura lucrului, ear' pe noi români nici nu se supără, nici nu ne uimește, căci am avut destul privilegiu se înțelegem svêrcolirile de acest soi, doar' am asistat la înmormântarea atâtor selbatice popoare. . . .

Un alt profesor tot de pe înălțimea catedrei se năpustește asupra lui Lucaciu, care »e un miserabil, fiind-că de și știe ungurește, totuși nu a voit se se folosiască de aceasta limbă nici chiar înaintea tribunalului.« »Noi maghiarii când țerguim ceva de la români, vorbim românește cu ei.« Și Lucaciu când e dus la pușcărie nici chiar atunci se nu vorbiască ungurește! Întru adevăr e mare ticăloșie!

»Români au legea de naționalități, care i face egal îndreptățiți, și sunt mincinoși aceia, cari umplu lumea cu închipuitele suferințe ale Românilor. Aceleași legi sunt pentru toți cetățenii, și numai agitatorii perversi pot se atace statul din pricina legilor.«

Ei bine, stimate profesor, dar' nu ai cunoștință despre modul cum un ilustru bărbat al națiunii tale definește legea, și care mod este acceptat astăzi de voi de toți, și care dice: »legea pentru aceea este lege, căci ori nu ce-dează ori se nimicește«?

Foișoara „Dreptății“

Turandot.

Noveletă originală
de
Aurelia Păcăfan-Rubenescu.

3

III.

Șapte cu o lovitură!
Cunoști tu această povește?
Judita, doi deodată!

Auți? Și aceasta nu e poveste!

Ambii au fost la noi, cum diceau: vazalilor fideli li-e datorința a-și face onorul reginei lor.

Acestea eu toate le știu prin »Malum«, căci mie nu mi-e permis a merge într- ei. Și ah! așa sunt de singură, de părăsită.

În păpuși nu mai affu plăcere, nu mă dis-trag, nici nu mă îndestulesc.

Mi-e drag se privesc la ele, dar' — atâta e tot.

Singurătatea o simt cu atât mai tare, căci Tăicuța încă e dus de a casă.

De o parte aud risete, veselie: pulsul vieții; de altă parte imi cască Nirvana în față . . . cât sunt de desperată, cu toate că am libertatea deplină: »Vogelfreiheit!«

Pot face ce-mi convine, nime nu se interesează de mine, numai în orizont se nu apar pentru-că atunci ei pot face cu mine ce vor.

De și n'am fost într- ei, totuși i-am vădut pe toți, prin perdele, când au coborit în grădină.

O taliă sulegetă, umeri lați, dar' o ținută cam prea comodă prea aședată, are cel mai tiner, și e brunet, altcum o figură simpatică.

Cu atât mai antipatic — cel puțin mie — e celalalt. Pedant, se nu dic afectat în rigoarea ținutei și a pașilor ce-i face: capul și l' ține ridicat, prea ridicat; involuntar imi reamintește fabula spicului gol, și i pururea cu un lorgnet naintea ochilor, ca unul, care se terne se în-tâiniască de-a dreptul privirea altora, ci are lipsă de mijlocitoriu, ca se nu fie silit a dá privirea în jos . . .

Dl Viorean are — ce-i drept — înfățișare plăcută, manieri fine, dar' e prea scumpla vorbă — ori prea sorman, — reflectează »Malum«, apoi e și avar în erogatele sale, — »de sigur e calic.« Și apoi se auți la laude preste laude, care de care mai entusiasmata asupra lui Gioescu: acesta la moment tradează Croezusul încredut . . . îmbracă-mintele scumpe, neescepționabile . . . fie-care mișcare, fie-care cuvânt: nobile și alese . . .

Azi după amiazi a ținut conferința familiară »Malum et Comp.«, în care s'a statorit, că după toate semnele dl Gioescu, »antipaticul«, trebuie se fie peștele de aur, ear' dl Viorean, »simpaticul« șoarecele bisericeii.

La încercările fine, strategice-politice din partea lui »Malum«, Gioescu — ca n' treacă — făcu nu odată amintire și despre bunurile, moșiile sale, Viorean însă nimic.

»De sine se n'țelege — observă totdeauna după asemenea ocațiuni »Malum« — unde nu-i, nici n'ai ce căută!

Mama i acompaniează ca după datină, dar' în ce privește pe Judita: cu ea nime nu poate fi în curat.

În dreaptă față de junior joacă rolul reginei de gheață, pe când în stânga trimite priviri înfocate, demne de o climă tropică — antipaticului senior.

Vei fi curioasă, că de unde o știu eu aceasta?

Curiositatea n'a aparținut nici când slăbi-ciunilor mele, dar' Doamne! e de mirat, dacă mi-se urește și mie de aceasta robie insupor-tabilă?

Aușind, că Judita și suita ei vor petrece în grădină, — nici una, nici două — m'am suit și aședat într- crengile dese și pline de flori ale pânariului înalt.

O, ce odor îmbătătoriu espirau acele flori albe!

Paserea selbatecă și-a dat de cuib, cuib plăcut și ascuns . . .

(Va urmă.)

Legea de naționalități a cedat însă și astăzi ea e stăpânită în loc de a fi stăpână. Este evident deci, că despre legea de naționalități nu mai poate fi vorba, din vreme ce ea nu se mai respectează.

Ne pomeniți de celelalte legi, cari sunt egale pentru toți cetățenii, și credeți că ne puteți îmbătă cu apă rece? Ne credeți așa de naivi pe noi, că arătându-ne câteva șire negru pe alb, noi îndată o să ne prindem gurile și ne vom simți fericiți numai pentru-că ceea ce voi ni-ați arătat este negru pe alb? Credeți, că noi suntem așa de copii, în cât să nu mai reflectăm, că cine a scris acel negru pe alb și că cine i-a dat puterea ca să scrie ceea ce a scris?

De fapt astăzi întreagă legislațiunea maghiară este alcătuită de minorității și este impusă cu forța majorității acestei țări! „După-ce însă lipsele națiunilor sunt deosebite, nu este ertat a impune cu forța aceeași lege unei alte națiuni, care și are modul său propriu de gândire și naturelul deosebit.“*) Eară cauza nemulțumirii noastre, și de ați sberiat de pe turnurile bisericilor și nu de pe catedre, totuși nu ne veți pute împedeca, că lupta începută de conducătorii nostri, să nu o ducem înainte, mereu tot înainte, până-ce corupțiunea, egoismul și minciuna nu vor face loc adevărului și dreptății, și până-ce nu ne vom vedea și noi stăpâni pe a noastră soarte!

Alco.

*) Aceste sunt cuvintele proprii ale profesorului maghiar, pe care l'am amintit prima-ora.

Austro-Ungaria.

Badeni despre transacțiune. În ședința de Marți a parlamentului austriac ministrul-president contele *Badeni* a declarat, că guvernul austriac la contractarea transacțiunii va ști să apere și susțină interesele Austriei, dar nu va putea nici-când să se pună pe punctul de vedere al partidelor ultraiste austriace ori maghiare, față de cari își va pune în cumpănă toată autoritatea. Ministrul-president a mai declarat, că proiectul privitoriu la reforma electorală va fi subternut camerei prin luna lui Februarie, când se va nisuf a' l' pertractă cât mai repede.

Străinătate.

Meetingul macedonean. (Belgrad, 11 Decembrie.) Guvernamentul „Videlo“ raportează din Sofia, că meetingul macedonean, ținut în zilele din urmă, e a se considera drept începutul unei noue acțiuni în scopul revoltării Macedoniei.

Cancelarul Hohenlohe contra socialistilor. (Berlin, 11 Decembrie.) În firul desbaterilor budgetare cancelarul Hohenlohe a declarat, că guvernul va lupta și pe viitoriu contra răsturnătorilor de stat; va aplica legile existente, spre a apăra cetățenii pacinici. Dacă social-democrații se plâng contra asprimei legilor, să nu peară din vedere, că dinșii sunt cauza asprimei. Nu puțini sunt de aceia, în ochii cărora pentru viitoriu planează un stat de drept, ci unul de ban liți. Dacă guvernul a strâns frânle ceva mai aspru, prin aceasta a satisfăcut dorinței oamenilor cu sentimente mai bune. (Enunțatiunile cancelarului au fost primite cu mare plăcere.)

Situațiunea în Turcia. (Constantinopol, 11 Decembrie.) Sultantul a subscris fermanul referitoriu la concesiunea cerută de marile puteri spre a intra în Dardanele câte-o a doua naie staționară. Fermanul s'a și publicat deja.

Said pașa s'a reîntors la casa sa. Sultantul, drept semn al încrederei sale îl va denumi și pentru a treia-ora mare-vizir.

Aplanarea conflictului a făcut foarte bună impresiune asupra diplomației și tot așa și asupra populațiunii.

Contra socialistilor. (Berlin, 11 Decembrie.) Tribunalul suprem a aprobat disolvarea clubu-socialiste, efectuită din partea poliției, și contra singuraticilor membri ai cluburilor a ridicat acasă.

Tufekciiev în acțiune. (Sofia, 11 Decembrie.) Tufekciiev, care din cauza bănuielei că ar fi complice al asasinării lui Stambulov fusese arestat, — ca *presidentul comitetului central macedonean* de aici a convocat pe toți membrii comitetelor macedonene din Bulgaria la congres pe 3/15 Decembrie în Sofia. Acest congres va alege presidentă nouă, va reorganiza comitetul central și se va sfătui asupra situațiunii generale.

Din municipii.

Convocare. Adunarea generală a comitatului *Făgăraș* fiind conchiămată pe 16 Decembre n. (adecă *Lunia viitoare*), sunt rugați toți membri români ai congregațiunii, ca având în vedere împregiurarea, că în aceasta adunare se va face alegerea tuturor amplotiaților comitatensi și a diferitelor comisii de mare interes pentru noi, pre cum și că se vor desbata obiecte de interes general, să se prezenteze în număr complet.

Ear' pentru statorirea unei purcederi solidare să binevoiască a lua parte la întrunirea ce se va ține în 15 Decembre la 7 oare seara. Locul întrunirii se va face cunoscut membrilor esteri prin cei din centru.

Făgăraș, 10 Decembre 1895.

Mai mulți membri.

Dieta de la Budapesta.

Camera deputaților.

— Ședința de la 10 Decembre n. —

President *Szilágyi* Dezső.

Înainte ordinii de zi deputatul *Remete Géza* declară, că eri n'a votat cu *Vajay*, protestează deci în contra unor astfelu de insinuări din partea foilor.

Proiectele despre turnarea coroanelor millenare, a scutirii de timbru după împrumuturile hipotecare și a acuirării locomobilelor, se votează și în a treia cetire.

Urmează răspunsurile guvernului.

Ministrul de interne *Perczel* Dezső răspunde deputatului *Sima* Ferecz, cu privire la dreptul de votare a oficianților comitatensi, apoi cu privire la restaurațiunile din comitatul *Ciongrad*. Atât răspunsurile acestea, cât și cel dat lui *Hock János* despre abuzurile comise la alegerea din *Girált*, se iau la cunoștință.

Ministrul-president *Bánffy* Dezső răspundând deputatului Dr. Nicolau *Serban*, anunță, că n'are cunoștință, ca comiții supremi să persecuteze naționalitățile, și trebuie să protesteze hotărât contra *astorfeliu de inscenări*, (Ilaritate) și tocmai din aceste cause nu e adevărat, că pe români i-ar eschide dintră funcționari, ci din partea sa s'ar bucură foarte mult, când s'ar alege oficianți fie români, fie de alta naționalitate. Ne având deci despre absurdități cunoștință, pe aceste nici nu le poate curmă și nici consecuențele nu și-le poate trage.

Răspunsul se ia la cunoștință

Ministrul de agricultură *Darányi* Ignácz răspunde la interpelarea lui *Makkfalagy Géza*, referitoare la boala de ochi ivită la herghelia de stat din *Nagyatád*. Dice că a făcut toate dispozițiunile igienice.

Presidentul *Szilágyi* enunță conform decisiunii camerei, că ședința procsimă se va ține la 9 Ianuarie st. n. După acestea declară ședința de închisă.

Cronică.

Timișoara, 12 Decembre n.

Foia oficială a partidului poporal catolic. Cu subscrierea contelui *Zichy* Nándor și *Eszterházy* M. Mőricz a apărut în săptămâna aceasta o invitare de prenumerațiune, în care se spune, că la 25 Decembre va începe să apară în Budapesta un nou ziaru al partidului poporal catolic, sub numirea de „Constituția“ („*Alkotmány*“). „Constituția“ va fi foia oficială a partidului.

Starcevic — pe moarte. Bătrânul politician croat dr. *Antoniu Starcevic*, după cum se scrie din *Agram*, se află în cele din urmă. Aprinderea de plămâni, carea eră să-i causeze moartea încă ast' primă-vară, l'a cuprins din nou și încă în grad mare, în cât cei din împregiuru-i sunt pregătiți la cele mai sinistre urmări.

Cărți românești oprite. Ministerul ungar nu se mai îndestulește a oprî singuraticelor diare și altor tipărituri intrarea din România în Ardeal, ci a început acum a oprî și confiscă în masse cărțile românești. Astfel prin cea mai nouă ordinațiune a ministrilor de interne și de comerciul li-se oprește intrarea pe teritor ungar și li-se detrage debitul postal următoarelor cărți și foi: 1. Manliu: *Curs de stil și compozițiune*; 2. Negoescu: *Retică*; 3. Carte de cetire prelucrată de asociația învătătorilor; 4. Ortodoxul, foaiă ecleziastică; 5. Almanachul Românului; 6. Lăzăreanu: Cea mai nouă colecțiune de cântece noue și vechi; 7. Biserica și școala; 8. Negruzzi: *Convorbiri literare*; 9. Ighel: *Versuri*; 10. Bolintineanu: *Legende*; 11. Economul: *Cronici și Legende*; 12. Petrescu: *Schițe și Amintiri*; 13. Măndrescu: *Conferință ținută la Ateneul din Bêrlad*; 14. Daniel: *Culegere de poezii și legende poporale*; 15. Nicolescu: *Posițiunea și drepturile Mitropoliiilor români*; 16. Șăineanu: *Autorii români moderni*; și 17. Urechia: *Legende române.*

Serate literare la Lugosiu. Ni-se trimite spre publicare următoarea invitare: Tinerii români din Lugosiu arangiază o seriă de serate literare-musicale, cu scopul de a promovă interesele sociale-culturale românești. În vederea realizării cât mai perfecte a scopului, publicul român din provinciă este invitat respectuos a lua parte la serate fiind vedut cu plăcere. Seria seratelor se va începe Sâmbătă în 14. l. c. n., seara la oarele 7 și 1/2 în localitățile „Casinei române“ (hotel „*Concordia*“) și se vor continua în fie-care Sâmbătă. — Cu toata stima comitetul arangiatoriu.

Alegere de contabil la „Sentinela“. Direcțiunea institutului de economii și credit „*Sentinela*“ din Satul-nou (lângă Panciova) a ales unanim de contabil pe d. Traian Marcu, fost ofician la banca „*Victoria*“ din Arad. „*Sentinela*“ și-a început activitatea în 9 Decembre n. a. c.

Batalioane muerești. În New-York există un batalion de femei tinere, numit „trupa marină voluntară a femeilor“. La început trupa constă din 17 femei, dar' acum contingentul s'a urcat la 40. Comandantul trupei, miss *Margareta Schotter*, are o uniformă atât de splendidă, în cât uniformele *Feldzeugmeisterilor* nostri sunt numai dirze pe lângă uniforma domnișoarei comandant. De două-ori pe săptămână crupa primește instrucțiune în arta strategică de la un oficer de marină al armatei Statelor-Unite, și răsboinicele amazoane abia așteaptă să sosiască diua, când în cazul unui răsboiu să dovediască și prin fapte, că nu sunt mai puțin voinice de cât marinarii bărbați. La esemplul soațelor lor americane, englezoaicele încă s'au pus să înființeze un asemenea batalion, s'au și întrunit la sfat, dar' treaba a rămas baltă din cauză, că nu s'a putut ajunge la înțelegere cu privire la cea mai importantă cestiune, — la cestiunea uniformei. Acum au chiămat din America pe domnișoara *Schotter*, ca ea să pună treaba la cale.

Picanterii.

Scriș de un autor anonim, care însă se vede a fi un distins publicist maghiar, a apărut primul tom al unui op voluminos intitulat „*Vieța publică a Ungariei în epoca millenară*“. Acest tom de circa 500 pagine, este dedicat aproape eschisiv *persoanei și familiei Maj. Sale*, a Regelui *Francisc Iosif I*, asupra bunătății sale nemărginite, etc. etc., și încheiă cu următoarele cuvinte: „*Ori-ce, ce vom pute espune vederii publice cu ocașiunea espoșiunii millenare a anului viitoriu, se va pute vedea și alt-undeva în lume, dar' una nu: Un astfelu de rege.*“

Dintre diferitele episoade cuprinse în acest op, toate publicate cu scopul, ca să preamăriască și înalte virtuțile regelui, estragem următoarele:

Pre când împăratul Germaniei petrecea ultima-ora în Abbazia, eră tocmai pe timpul când maghiarii transportară cadavrul lui *Kossuth* Lajos din Italia, și împăratul Germaniei înțelesese din jurnale despre asta, ar fi dis cătră regele Ungariei: „*Pietate încoaci, pietate incolo, dar' ceea-ce e prea mult, este prea mult!* Nu ar trebui să se sufere, ca prin astfelu de demonstrațiuni să se dees espresiune pietății, căci acestea nu numai că violează sentimentele dinastice, dar' comprimit chiar principiul monarhic.“

Și ce a dis la astea Regele? El a luat maghiarii sub scutul seu!

Se știe, că cu ocașiunea încoronării *Maj. Sale* ca rege al Ungariei, *Croația* a donat Regelui o sută de mii de galbeni, pe cari apoi *Maj. Sa* Regele i-a donat pe seama orfanilor, veduveilor și invalidilor de honveđi (de la 1848). Acest episod s'a petrecut est mod:

Cu puțin înainte de actul încoronării Regele a mers la contele *Andrássy*, în palatul ministrului-președinte din Buda, unde pășind de alungul spațiosului salon de primire, deodată se oprî Regele drept *Andrássy*, și-i dișe:

— Știi Dta spre ce scop voesc eu să întrebunțez donul de încoronare? Pentru veduvele, orfanii și invalidii vechilor honveđi.

Contele *Andrássy* fii atât de surprins, în cât a rămas încremenit, neputând nici măcar a rostî un cuvânt.

— Cum, doară nu aprobi planul meu? întrebă Regele.

Andrássy însă nu-și venise în fire, ci cu ochii plini de lacrimi abia a rostit următoarele cuvinte: „*Majestate! Regele meu!*“

— Eu cred, continuă Regele, că acest fapt al meu va fi bun ca agreument pe vëlul ce noi îl aruncăm peste trecut, ca curentul timpurilor să nu-l poată ridică nici-odată în viitoriu.

După asta mai preâmbându-se în Salon, Regele se oprî la fereastra palatului din spre piața *Stul George* unde, pre cum se știe, se află monumentul lui *Hentzi*. O pauză în conversația... O intrerupe Monarhul prin următoarele cuvinte:

„*Acest fer stricat (invechit) ar pute să fie transportat în arsenalul din Viena... Ba, totuși*

nu, las' să rămână pentru încă un timp oare care... Să serviască altora de exemplu: dacă știu și ei a uită, ca mine, ori ba?

Persoane cari adesea vin în coatingere cu Regele, să fi aușit din gura Maj. Sale, la diferite ocațiuni, următoarele expresiuni:

„Popoare libere sunt mari tirani.“

„Ceea ce e mai plăcut, este tot atâta cât ceea ce e mai neplăcut.“

„Cel ce voește să stea aproape de milioane (de oameni), fără a fi spus, trebuie, ca pe singuratici să nu-i lase a se apropia prea tare de dinsul.“

De aceea, dice autorul opului, Maj. Sa nu a avut nici-odată favoriți. Dintre diferiții miniștri ai săi nici unul nu se simțea sigur de un locșor în inima Monarchului. Cu Schmerling Maj. Sa jucă biliard, dar' cu toate astea Schmerling nu a fost cu nimic mai mult, de cât un ministru. Așa a fost și cu *Beust*. Dintre amicii din copilăria Maj. Sa numai pe trei i-a regădit: pe *Bombeles*, *Taaffe* (ambii morți) și pe contele *Nic. Pejacevici*.

La un loc din op se publică următoarele: „Losinca împăratului absolutistic al Austriei era: „*viribus unitis*“. Regele constituțional al Ungariei și-a făcut de parolă: „Încredere în virtuțile străbune.“

Din societăți.

Societatea „Carmen Sylva“. Studenții universitari români din Graz și-au înființat o societate de lectură sub numirea „Carmen Sylva“, despre ce publică următorul:

Avis.

Subscrișii aducem la cunoștința onoratului public român, că tinerimea română academică din Graz, urmând de mult simțitei dorințe, s'a format în societate, purtând numele: Societatea română academică social-literară „Carmen Sylva“ în Graz, anunțând totodată, că pe anul de studiu 1895/96 s'a constituit comitetul în ședința din 12 Novembre n. în următorul mod:

Președinte: *Ilie Iancu*, stud. în med.

Secretariu și bibliotecariu: *Valeriu Popescu*, stud. în med.

Cassariu: *Eugen de Hartingh*, stud. techn.

Sperăm, că iubitul nostru popor român va saluta cu bucurie acest pas făcut de noi și nu va întârzi arătând și față de tinera societate interesul ce l'a arătat față de celelalte societăți existente de același caracter, și va da și tinerei societăți „Carmen Sylva“ care mai cu seamă acum la începutul existenței sale are multe spese de înălțat, spriginul necesar moral și material, ca cu atât mai sigur să-și poată ajunge scopul măreț ce și l'a propus.

Din ședința comitetului ținută la 1 Decembrie 1895.

Graz, la 31 Decembrie 1895.

Ilie Iancu.

V. Popescu.

Economie.

Șovinism sau sinomagire?

(Polemă economică.)

(Continuare.)

Și când în nr. 44 p. 175 am dis: „voința noastră tare de a fi alături cu alte neamuri, pornirea luminată a ne scutura de întunecul din trecut și dorința de a trăi și noi mai omenește; și că acestea ne vor face economii buni, am vrut să dic să fim și noi mai ambițioși, căci fără ambiție puține lucruri se fac. Tot la adunarea asociațiunii cugrând, voiam, ca dl Costin să ne fie fost nu un apărător al scăderilor lor noastre, ci un interprete la ilustrul public care conduce la noi poporul.“

Ilustrul nostru public se cugete la axioma economiei naționale a popoarelor, că: „Puterea statelor și a națiunilor nu stă în forma instituțiilor, ci numai în caracterul poporului; pentru-că instituțiile bune—rele nu au atâta înviorare asupra poporului, cât are caracterul conștiinței și tare și voința de viață a poporului.“ Tot ca axioma economică stă: pe un popor lucrul îl face liber și cruțarea sau păstrarea îl face independent, și deci să întrevină la conducătorii imediați: preoții și învățătorii săi să-i îndemne, ca să nu mai rămână poporul fără să se ambiționeze, și să fie și ei mai ambițioși. Să aibe ambițiunea de a nu fi în fruntea unui popor înapoiat, desconsiderat, și — așa pute dice — a patra parte a sa nomadic din cauza lenevirei.

Eu susțin, că lenea și neactivitatea e în măsură mare vina la starea noastră. Așa se atestază și în un op mare, în care scriitorii nu vor fi avut cauză de a dejosă poporul român. „*Neueste Länder- und Völkerrkunde*“ de Dr. Friedrich L. Linder, Prag 1813 în tomul 14, p. 134 dice: „Die römisch-dacischen Walachen sind Ueberreste römischer Colonien die nach Dacien versetzt wurden, daher ihre Sprache den lateinischen Ursprung verräth. Sie sind die trügsten und am meisten sklavisch gesinnten von allen Bewohnern der europ. Türkei, unwissend,

stolz im Glück, verzagt bei jedem Unfalle, rachsüchtig, wankelmüthig und unmässig in ihren Leidenschaften. Das ganze Volk ist in Unwissenheit, Barbarei und Faulheit versunken.“

Greu ni-e a recunoaște acestea, dar' ceva trebuie să fie în lucru. E drept, că aceasta descriere se refere la Muntenia și Moldova, dar' în 1813 ne sună și nouă, românilor din Ardeal. Banat și părțile ungurene. Adevărat, că un neromân ne descrie așa, și că de atunci până azi lumea întreagă s'a schimbat; dar' descrierea totuși aruncă oare-care umbră asupra noastră.

Să nu ne plângem tot mereu de apăsare, când ni-se spun asemenea lucruri; să avem în vedere, că și alte popoare au fost și sunt asuprite, nu numai noi.

Cetesc în „*Legujabb kor története*“ de Marczali Henrik despre irlandezi: După legea engleză eră ertat a omori pe irlandezul ce pășia pe teritoriul englez; pedeapsa de moarte eră a purtă mustețe irlandeze. Irlandezul nu putea purtă oficii publice, nu putea cumpăra averi imobile. Stăruința principală a englezilor eră să cuprindă întreg pământul irlandez, ear' irlandezii erau suferiți cel mult ca servitori. Aceste stări mereu-mereu s'au îmbunit.

Irlandezii tot în oare-cari lanțuri engleze sunt până astăzi, dar' în simțul național și în hărnicia aproape nu au părechiă întră alte neamuri asemenea apăsate.

Ca remediu în economie am pus, la locul al doilea: trezvia și cruțarea.

Se află în sinul nostru inteligenți cari susțin, că poporul nostru lucră destul. În multe părți e așa, dar' sporiu — totuși nu e! Causa este, că din puțin câștig cu o mare ușorătate se dă pe lucruri netrebnice; oamenii formează pretensiuni de viațuire cari nu le compet. Iși permit un lucș neertat. Și spre aceasta îi ademenesc mult membrii femești ai inteligenței din comune. Prin aceasta cugetă a le află voia și a le impune, că le scot în cale felii de felii de strune pe cari se scurg bănișorii. Mai ales colo toamna, sunt bani pe toate, apoi în primăvară nu-i ce înbucă... fac datorii pentru mlaia.

Avem deci să fim trezi și cu cumpăt și să precalculăm ce este poporul ertat după starea lui, și ce nu; căci numai la țigani nomași se ved, ași ospetări, mâne cerșitorii.

Chiar la inteligență, care mult e preocupată de interesele poporului, se observă că ea, în loc să conducă poporul, îi arată chefuri de petrecere și viață bună. Un atare inteligenț odată, când îi vorbiam să mai lăsăm balurile cele costisitoare, în simplitatea lui mi-a răspuns, că „nu Dta dai bani de spese“. Și acesta eră un preot tiner, care nici până astăzi nu suferă crucerii unul pe altul.

Să cetim scriitori din economia națională, cari dic: „dacă trăim nu nai pent u present, negreșit ne-am jertfit viitorul... Viața cheltuitoare numai până atunci e îndreptățită, până când cheltuiala stă în proporția cu modul de acuire a condițiunilor de viață. Conceptul, că unde se începe greutatea a câștigă, în cele din urmă e variu, dar' judecând aci falș, cași, și pentru tot timpul rămâni căduț.“

Sunt ținuturi întregi locuite de români, mai ales în Banat, unde lucșul la femei întrece toată proporția cu starea lor materială și cu venitul din câștigul lor. Am căutat în o comună din ce felu de zidiri și case es la stradă țerancele ce le vedeam în o di de rugă în haine strălucite și pompoase, și am stat uimit vedând că din o căsuță ca de 2 stângini de lată, vre-o 3 de lungă, acoperită cu paie toate afumate și putrede, prefăcute cumva în scrum, ear' casa din bârne nu e nici barem lipită pe din afară, se o poți și varuf, — și am cugetat la casele cele mari și frumoase ale germanilor sau șvabilor și la molesta podoabă ce la sărbători se vede pe cei ce es din case (neveste și fete), și am dis în mine: până ce aceste nu vor încetă la poporul nostru, nu se poate să-i fie bine. Și să căutam ce avere au aceste femei găsite în gală și sulemonite, de gând-ști, că sunt niște nimfe olimpice? Cătră casa mai au câte 2 lanțe (jughere) de pământ arătoriu, 1 lanț de livadă și o moșia, adică pruniște nesăpată de d-ci de ani; pruni plini cu muschi și crengi uscate, toate laolaltă în valoare de circa 5—600 fl.

Apoi ce venite să aducă asemenea moșia, dacă alta nu trudești, și nu lucră? Este lucru, a tăia lemne, a țirși pădure; dar' nu le convine! Li-se imbiă a lucră pământ în parte, nu prea vreau, că „de ce să-i dau eu lui junătate din rod“ și că „prea mult îi rămâne lui“. Așa am aușit, reflectând, chiar când îi imbiiau a mișcă puțin în economie.

Bine notând, la mai toată casa sunt 2—3 „vechle“ la banca cutare și cutare!...

Bărbații încă sunt ca și femeile: trufași, vorbăreți și disputanți, până dincolo, și serbează ruga cu răchiă curat spirt ordinar, — fiin-l-că

„moșia est an nu a rodit!“ — Seara de comun urmează sfadă și apoi bătaie.

Bărbații și femeile își lucră moșia proprie, pe bani nu este unde lucră; de trăit: a bea și mănca se capetă cum se poate, acolo sunt băncile!

Ei, domnilor, asta nu este o viață rațională, din ea inteligentului român nu i-se cuvine nici un ban; această viațuire nu are lipsă nici de preot nici de învățătoriu, aceasta trebuie să încete cât de cu grabă.

Avem noi ori ba puterea de a o curmă prin sfaturile sincere. Dacă nu, ea tot se va curmă. Dar' atunci se va curmă și lipsa de acei modesti preoți și învățători dintră astfelu de popor. În locul acestui popor va veni altul, cu alți preoți și învățători! Alegeți din două.

Stricăciunea ce o face alcoolul sau rachiu la poporul nostru e des combătută de diaristica noastră, dar' fără efect; căci trebuie combătută mai energic. Ea a luat astfelu de dimensiuni, în cât familii, comune întregi și ținuturi întregi sufer de ea ca de o boală. Le ia sermanilor de oameni puterea trupească, mintea și cugetarea, și cruceriu din urnă.

Leacul nu poate fi altul, de cât, ca preoții și învățătorii inși să se rețină de la această slăbiciune, apoi tradindu-se să se pună în fruntea oamenilor epitropi sau tutori bisericești, cantori, apoi jude, jurat, cassariu, oameni feriți de acest păcat, și cari voiesc a conlucra la stărpirea răului, și să combată și de și năravurile rele, până când vor încetă. —

O altă scădere este la popor neîmplinirea datorințelor față de alții, față de al său, de vecin, de comună, biserică și stat. Să știe, că aceasta vine din lipsa sărăciei și decădiței, dar' vine și din ușurință!

Dacă ai la astfelu de român ceva să capeți, poți cere de 10-ori și vei căpetă la al 10-lea termin pus succesiv. Dările cătră comuna bisericească și stat, nu le solvește fără forță și fără alte spese. În afaceri de împrumut cu interese terminul îl ia de glumă și vedând cu ochii se ruinează pentru întârziere prin spese de proces, eșeciu etc.

Ce să dici la acestea, de cât dicala vechiă: „de la cap se impute peștele“. Nu este alt mijloc de ajutoriu, de cât, ca antistia, preot, învățătoriu, jude etc. singuri să dea bun exemplu, să fie punctuali în implinirea datorințelor, căci asta o aduce cu sine și bărbăția omului. De și trăim în timpul cambierii, parola și vorba dată nu se mai ține.

Scott Walter scrie: „nu prăpădi, că te prăpădesti! Ținerea terminului promisiunii și a ordinii e una cu bunăstarea.“ Scriitoriu *Smiles* dice: „Conceptul ordinii cuprinde în sine mai multe obiecte, așa acomolarea și apretierea ordinii în cele morale... Și legile naturii nu sunt alta, de cât ordinea. Stima obligată cătră tine însuși și cătră conlocuitorii tei, nu este alta de cât ordine. Ordinea e basa economiei în familie, nație și stat, și basa fericirii generale a individului.“

Toate înșiratele scăderi, — regretăm — nu ne cualifică de a ne geră de popor cult, până atunci, până când nu ne scuturăm de ele.

Cultura ce va să dică alta, de cât perfecționarea și întocmirea după trebuință a materiei lucrurilor și a omului. Nu este cult acela care nu-și câștigă cele trebuincioase; nu este cult acela, care nu-și cruță și conservă pe timpuri grele și pentru descendenții săi oare-cari rezerve trebuincioase. În fine „*nu este cult poporul acela, care prin nelucrare și nepăstrare se lasă devenit cucerit de altul*“ — după spusese domnului P. S. Aurelian.

De aceea sfaturi economice speciale în materie le las poporului a le luă de unde se pot luă în pracsă după locuri și provincii, până la o mai intensivă înaintare în economie.

Înceiu cu aceea, că nu aderez la enigma espozițiunii de donițe „munții nostri aur poartă“, noi cerșim din poartă 'n poartă,* ci aderez la cele scrise de G. Ghițiu în albumul macedo-român 1880: iubesc, admir genful și talentul, nu mă închin de cât virtuții. A cerși nu e virtute ci scădere. Virtute e a lucră, a câștigă, a ține și stăpâni; virtute e: a fi bărbat și a fi harnic.

Aderez la cele dise de I. N. Polichroniade: „Un popor luminat, harnic și econom, este ca o mingiă (loptă) de gumilastic: cu cât va fi isbită mai tare, cu atâta se va înălță mai sus.“

Arad, 30 Novembre 1895.

Unul din popor.

*) Asta nici nu s'a folosit ca maxsimă economică, nici-odată, ci ca exemplu la exploatarea forțelor lucrătoare ale poporului. — Red.

Posta administrațiunii.

Doamnei *Aurelia Br.* în Lugoș. Losurile Dtale nu s'au tras.

Dlul Dr. *J. M. Mehadia*. Losurile „Credit“ și crucea rosie nu s'au tras, ear' despre St. Genois nu putem dá răspuns, nu obvine în Mercur.

